

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ *СИНТАКСИЧКИ И СЕМАНТИЧКИ СТАТУС АДВЕРБИЈАЛНИХ ДОПУНА У СРПСКОМ ЈЕЗИКУ* кандидаткиње
Јованке Милошевић

1. ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовео комисију:

19. април 2017. године, Наставно-научно веће Филолошког факултета у Београду

САСТАВ КОМИСИЈЕ

1. Др Милош Ковачевић, редовни професор (1995), Филолошки факултет Универзитета у Београду;
2. Др Миланка Бабић, ванредни професор (2016), Департман за филолошке науке Државног универзитета у Новом Пазару
3. Др Ивана Лазић Коњик, виши научни сарадник (2016), Институт за српски језику САНУ у Београду

2. ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1) Име, име једног родитеља, презиме

Јованка (Јован) Милошевић

2) Датум рођења, општина, Република

12. март 1981; Карловац, Република Хрватска

3) Датум одбране, место, и назив магистарске /мастер тезе

Одбрана 03. 02. 2009. на Филолошком факултету у Београду мастер рада:

Зависне реченице са субординатором „а да” и предикатом у потврдном облику

3. НАСЛОВ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

СИНТАКСИЧКИ И СЕМАНТИЧКИ СТАТУС АДВЕРБИЈАЛНИХ ДОПУНА У СРПСКОМ ЈЕЗИКУ

4. ПРЕГЛЕД ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација *Синтаксички и семантички статус адвербијалних допуна у српском језику* кандидаткиње Јованке Милошевић обухвата 462 странице текста нормалног (1,5) компјутерског прореда. Подељена је на три текстуална поглавља: 1. *Увод* (стр. 1-23), у коме се образлаже а) *предмет* истраживања (а то је анализа синтаксичког и семантичког статуса адвербијалних допуна у српском језику) *циљеви* истраживања (а четири су темељна: први – да се установи који глаголи захтевају локациону или временску адвербијалну допуну и који њен семантички тип; други – да се утврди и разјасни однос међузависности ових глагола и њихових адвербијалних допуна; трећи – да се представе и размотре јединице којима се у српском језику исказују локационе и темпоралне адвербијалне допуне, које би биле класификоване и према семантици лексеме која је главни члан те јединице; и четврти – утврђивање заступљености ових допуна према различитим функционалним стиливима савременог српског језика) *и методе истраживања* (у раду су комбиноване дескриптивна, аналитичка, синтетичка и структурална метода, при чему је основни критеријум анализе био семантички, а додатни граматички и морфосинтаксички); б) *избор корпуса* (први корак у ексцерпцији грађе јесте ексцерпција глагола из савремених речника српског језика, а затим је извршено ексцерпирање примера из транскрипата усмених излагања и писаних текстова који припадају различитим функционалним стиливима српског језика; с тим да је за потребе истраживања, пре свега за обраду ексцерпираних примера и њихову селекцију за анализу, израђен и скуп апликација за унос, измену, претрагу и анализу грађе, а та се апликација састоји од три компоненте: базе података, апликације за унос и измену грађе, и апликације за претрагу, анализу и штампу грађе); в) *Осврт на проучавање адвербијалних допуна у досадашњој сербокроатистичкој литератури* (где је дат исцрпан и врло критеријалан преглед србистичке и/или сербокроатистичке литературе – граматика, лингвистичких студија општег карактера, монографских студија о падежној проблематици, као и радова посвећених проблематици како допунских јединица уопште, тако и адвербијалних допуна – која обухвата период нешто више од једног века. Детаљан и студиопзан преглед литературе показао је да у разматраним сербокроатистичким граматицама, синтаксичким и семантичким студијама и радовима на ове јединице којима се изражавају адвербијалне допуне није применљив морфосинтаксички критеријум, тако да ауторка закључује да критеријум облигаторност/факултативност, иако има битну улогу у њиховом одређивању, не може бити главни разликовни критеријум па том критеријуму прикључује и критеријум формалне специфичности и критеријум синтаксичке неопходности; 2) *Адвербијалне допуне у српском језику* (стр. 24-421), у чијем разматрању ауторка полази од анализе глагола који их уводе, било да имају предикатску или ванпредикатску функцију, с тим да је истраживање ограничено на два типа адвербијалних допуна – локационе и темпоралне адвербијалне допуне, из три разлога: прво - спацијалност и темпоралност представљају основне семантичке категорије, друго - фреквентније су од свих типова адвербијалних допуна, и треће - зато што се методе у њиховом истраживању и добијени резултати могу

применити и у разматрању свих осталих у анализу неуврштених адвербијалних допуна; ово поглавље садржи два велика потпоглавља: а) потпоглавља о адвербијалним локационим допунама, унутар кога су издвојена 72 глагола, подељена у пет група, при чему је а свакој групи посвећено посебно потпоглавље овог потпоглавља, а та су (под)подпоглавља даље аналитички разложена на десетине морфосинтаксичких и семантичких осветљаваних типова допуна; б) потпоглавље о темпоралним допунама, које уводи глагол требати као основни темпорални глагол српскога језика, уз који долазе различити формални у семантички подтипови адвербијалних допуна. 3. *Закључак*, где су врло добро сумирани резултати обимног истраживања према свим кротеријумима на основу којих је вршена анализа.

Текстуалним поглављима претходи *Резиме/ Summary* са кључним речима на српском и енглеским језику (V-X), док се теза завршава списком корпишћених *Извора* (438-447) и списком *Литературе* (448-457), која захвата комплетну општелингвистичку (и славистичку и англистичку) и србистичку и/или сербокроатистичку литературу, од око 120 библиографских јединица, посвећену адвербијалним допунама, без обзира да ли се оне у тим радовима разматрају као централна или мимогредна тема, а након списка литературе долазе *Прилози* (458-462), у којима се даје списак разматраних локационих глагола, подељених по групама, и темпоралних глагола, са дефиницијама њихових за адвербијалне допуне битних значења преузетих из речника српског језика.

5. ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација *Синтаксички и семантички статус адвербијалних допуна у српском језику* кандидаткиње Јованке Милошевић захвата различите синтаксичке области, односно поддисциплине: како област морфосинтаксе, тако и области семантичке и функционалне синтаксе српскога језика, јер истражује нужне и довољне услове употребе адвербијалних допуна, укључујући у анализу све компоненте синтагме и/или клаузе који омогућавају или предодређују реализацију адвербијалне допуне као посебног реченичног члана, критеријално диференцираног од свих других синтаксички неспорних, према функцији изведених, реченичних чланова (пре свега од адвербијалне одредбе и неправог објекта).

Дисертација има свој теоријски и истраживачко-емпиријски део, који су, логично, међуусловљени. У теоријском делу дат је историјат проблема, кроз врло детаљан и критеријалан преглед све релевантне литературе, из кога се виде сва колебања у вези са самим статусом адвербијалне допуне као реченичног члана. Наиме, а) једни аутори уопште не региструју адвербијалне допуне, б) други их региструју, али их одређују као адвербијалне одредбе, које се од других адвербијалних одредби разликују само по томе што су обавезне уз одређене глаголе у предикату, а в) трећи их посматрају као облигаторне јединице уз неке глаголе, називају их адвербијалним (прилошким) допунама, и одређују као облигаторне чланове реченичних модела. Тако је преглед литературе показао да адвербијалне допуне у српском језику (а ни у другим језицима) нису биле предмет исцрпнијег разматрања. Ауторка је зато морала најпре прецизно одредити само значење термина адвербијална допуна. Показала је да су адвербијалне допуне нужни чланови реченичног модела које уводе непрелазни глаголи којима је локационо, односно темпорално значење примарно или једино. Адвербијалне допуне су при том обавезне у

реченици, јер, на основу теста испуствивости, оне нису испуствиве из ње будући да би реченица тако постала комуникативно непотпуна (нпр. *Он борави).

Теоријски допринос дисертације је пре свега у томе што је прецизно дефинисана и од осталих реченичних чланова јасно диференцирана адвербијална допуна као нужни члан реченичног модела.

Теоријском доприносу потпуно комплементарни су вишеструко вредни и највећим делом потпуно научно нови емпиријски резултати дисертације Јованке Милошевић. У дисертација је наиме, на основу речничког и богатог корпуса текстова из свих функционалних стилова, дата анализа свих локационих (њих 72) и темпоралних глагола (преко глагола *трајати*) који предодређују навођење адвербијалне допуне. Ово је прва монографија која даје не само попис него и опис семичке структуре свих локационих и темпоралних глагола уз које као обавезни реченични члан (без кога се реченицом не може пренети минимална потпуна обавест) долази адвербијална допуна локационог или темпоралног типа.

У дисертацији је дат попис и опис свих типова језичких јединица којима се изражавају адвербијалне локационе и временске допуне у српском језику. Анализа је показала да се адвербијалне локационе допуне као допуне локационих глагола исказују прилошким јединицама (прилози и прилошке синтагме), најчешће предлошко-падежним конструкцијама, и ретко зависним локационим клаузама, док се адвербијалне темпоралне допуне глагола *трајати*, такође, исказују прилошким јединицама (прилозима и прилошким синтагмама), што је чешће него таквим јединицама уз локационе глаголе, затим падежним и предлошко-падежним конструкцијама, те врло фреквентним партитивним и паукалним синтагмама, и на крају врло ретко, као и код локационих глагола, зависним клаузама – зависном темпоралном клаузом и зависном темпорално-поредбеном клаузом.

Тако је дисертација Јованке Милошевић прва студија не само у србистици у којој је критаријално дефинисана адвербијална допуна и дат потпуни попис и опис свих типова локационих и темпоралних глагола и свих типова језичких јединица којима ти глаголи, без обзира да ли су остварени и личној или неличној форми, отварају као адвербијалним допунама место у реченичном моделу.

Дисертација *Синтаксички и семантички статус адвербијалних допуне у српском језику* Јованке Милошевић зато и по критеријумима анализе и по резултатима анализе представља врло вредно научно дело, и значајан допринос како за србистичку синтаксу тако и за општу теорију синтаксе, посебно семантичку синтаксу утемељену на моделу теорије реченичних чланова.

6. СПИСАК НАУЧНИХ РАДОВА

Јованка Милошевић објавила је 18 (осамнаест) радова, од којих седам у коауторству, у категоризованим и рецензираним часописима и зборницима са научних скупова, од којих се готово половина односи на тематику докторске дисертације:

1. Драгана Настановић, Јованка Милошевић, „Омладински жаргон”, у Биљана Мишић Илић, Весна Лопичић (ур.): *Језик, књижевност, идентитет*, језичка истраживања, Ниш: Филозофски факултет, 2009, стр. 141–152. УДК 811.163.41'276; ISBN 978-86-7379-188-3;

COBISS.SR-ID 172261132

2. Јованка Милошевић, „О неким зависним реченицама са субординатором 'а да' и предикатом у потврдном облику”, *Славистика*, XIV, Београд, 2010, стр. 275–279. УДК 811.163.41'367.335; ISSN 1450-5061; COBISS.SR-ID 130380039

3. Јованка Милошевић, „О комбинаторним могућностима партикула ево, ето, ено са зависним клаузама у српском језику”, *Српски језик*, XVI/1–2, Београд, 2011, 715–728. УДК 811.163.41'367.635; ISSN 0354-9259 COBISS.SR-ID 615951

4. Јованка Милошевић, Ивана Лазић Коњик, „Lexicographic Presentation of Words Occurring only as Set Phrase Components (Status, Usage, Goals) / О лексикографској обради речи које се употребљавају „само у изразу” у Речнику САНУ: стање, потребе и задаци”. У специјалном, тематском броју часописа *Проблеми историје, филологије, културе* Руске академије наука (Историјско-филолошко одељење), посвећеном публикавању радова са Међународног симпозијума „Лексикографија и фразеографија у контексте славистике”, №3: 20–25, 2011. ISSN 1991-9484

5. Јованка Милошевић, Данијела Радоњић, „О називима за обућу у савременом српском језику”, *Савремена проучавања језика и књижевности*, Зборник радова са II научног скупа младих филолога Србије одржаног 6. марта 2010. године, ФИЛУМ, Крагујевац, 2011, стр. 51–60. ISBN 978-86-85991-30-1; 811.163.41(082), 811.163.41:811(082), 371.3(082); COBISS.SR-ID 182319628

6. Јованка Милошевић, „О начинима модификације пословице 'вук длаку мења, али ћуд никада' у српском језику”, у Биљана Мишић Илић, Весна Лопичић (ур.): *Језик, књижевност, промене*, Ниш: Филозофски факултет, 2011, стр. 403–415. УДК 821.163.41.09–84; ISBN 978-86-7379-206-4

7. Јованка Милошевић, „Глаголи локативне семантике и њихове нереченичне адвербијалне допуне”, *Радови Филозофског факултета* 13, књига 1, филолошке науке, Пале: Филозофски факултет универзитета у Источном Сарајеву, 2012, стр. 689–710. УДК 811.163.41'367.625; ISSN 1512-5858; COBISS.BH-ID 7948294

8. Јованка Милошевић „О (не)успелим рекламним порукама”, у Биљана Мишић Илић, Весна Лопичић (ур.): *Језик, књижевност, комуникација*, Ниш: Филозофски факултет, 2012, стр. 305–317. УДК 81'27:659.133(497.11); ISBN 978-86-7379-241-5; COBISS.SR-ID 190409740

9. Јованка Милошевић, „Глаголи са значењем ударања у савременом српском језику (лексичко-семантичка анализа)”, у Милош Ковачевић (ур.): *Савремена проучавања језика и књижевности*, III/1, Крагујевац: ФИЛУМ, 2012, стр. 153–164. УДК 811.163.41'367.625.81'37; ISBN 978-86-85991-39-4

10. Јованка Милошевић, „Супстантивни деминутиви и аугментативи у функцији обликовања ликов у делима Бранка Ћопића”, у Бранко Тошовић (ур.): *Поетика, стилистика и лингвистика Ћопићевог приповиједања*, Грац – Бања Лука: Институт за славистику „Карл Франц” у Грацу – Народна и универзитетска библиотека Републике Српске, 2012, стр. 245–261. ISBN 978-3-9503053-6-4, ISBN 978-99938-30-47-4; COBISS.BH-ID 2735384

11. Ивана Лазић Коњик, Јованка Милошевић, „Вредности у концептуализацији речи живот и смрт говорника српског језика”, у Б. Мишић Илић, В. Лопичић (ур.): *Језик, књижевност, вредности*, језичка истраживања, Ниш, 2013, стр. 87–98. УДК 811.163.41'373.612; ISBN 978-86-7379-278-1; COBISS.SR-ID 198116620

12. Јованка Милошевић, „Још о глаголима са значењем ударања у савременом српском језику (лексичко–семантичка анализа)”, у М. Ковачевић и др. (ур.): *Савремена проучавања језика и књижевности*, IV/1, Крагујевац, 2013, стр. 241–248. УДК 811.163.41'367.625.'373; ISBN 978-86-

85991-50-9

13. Јованка Милошевић, „Смех и сузе у делима Бранка Ћопића”, у: Б. Тошовић (ур.): *Лирски доживљај свијета у Ћопићевим дјелима*, Грац – Бања Лука: Институт за славистику "Карл Франц" у Грацу – Народна и универзитетска библиотека Републике Српске, 2013, стр. 237–251. ISBN 978-3-9503561-2-0, ISBN 978-99938-30-60-3; COBISS.BH-ID 3846936
14. Јованка Милошевић, Ивана Лазић Коњик, „О једној врсти лексичких маргиналија с аспекта лексиколошке анализе и лексикографске обраде”, у Б. Мишић Илић, В. Лопичић (ур.): *Језик, књижевност, маргинализација*, језичка истраживања, Ниш, 2014, стр. 401–428. УДК 811.163.41'373; ISBN 978–86–7379–323–8; COBISS.SR–ID 206863628
15. Јованка Милошевић, „Глаголи говорења као извор комике у Ћопићевим делима”, у Б. Тошовић (ур.): *Ћопићевско моделовање реалности кроз хумор и сатиру*, Грац – Бања Лука, Institut für Slawistik der Karl-Franzens-Universität Graz – Народна и универзитетска библиотека Републике Српске, 2014, стр. 329–346. ISBN 978-3-9503561-8-2, ISBN 978-99938-30-72-6
16. Ивана Лазић Коњик, Јованка Милошевић, „Руска култура у српском језику у светлу вербалних асоцијација”, у специјалном, тематском броју часописа *Проблеми историје, филологије, културе*. № 3, посвећеном публикавању радова са Међународног симпозијума „Руска култура как објект современной лексикографии и фразеологии”, Москва – Магнитогорск – Новосибирск, РАН, Институт археологии – Министерство образования и науки Российской Федерации, Магнитогорский государственный технический университет им. Г. И. Носова, 2014, стр. 225–227. ISSN 1991–9484
17. Јованка Милошевић, „Квалификативне адвербијалне допуне у политичком дискурсу“, у: Б. Мишић Илић, В. Лопичић (ур.): *Језик, књижевност, дискурс*, језичка истраживања, Ниш: Филозофски факултет, 2015, стр. 393–403. УДК 811.163.41'367.625; 81'42:32 (497.11); ISBN 978–86–7379–369–6, COBISS.SR–ID 214594060M-14
18. Ивана Лазић Коњик, Јованка Милошевић, „Значење речи дом у српском језику”, у: Мишић Илић Б., Лопичић В. (ур.): *Језик, књижевност, значење*, језичка истраживања, Ниш: Филозофски факултет, 2016, 73–88. УДК: 811.163.41'367.622'37; 81'33:81'42; ISBN 978-86-7379-409-9, COBISS.SR-ID 222937612

7. ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Истраживање које је у својој докторској дисертацији уобличио Јованка Милошевић довело је до великог броја чврсто утемељених, научно релевантних закључака. У србистичкој и/или сербокroatистичкој литератури пре дисертације Јованке Милошевић није постојала ниједна монографија нити монографска студија посвећена синтаксичко-семантичкој анализи адвербијалних допуна. У највећем броју радова разматрање ове проблематике најчешће се сводило на само констатовање постојања овог типа синтаксичке јединице. Ретки радови који су се директно бавили адвербијалним допунама најчешће су рађени на врло ограниченом корпусу и захватили су врло мали број модела ових синтаксичких конструкција. У дисертацији Јованке Милошевић проведен је поликритеријални и вишеаспектни теоријско-методолошки приступ, приступ који је подразумевао комбинацију достигнућа, сазнања и резултате различитих лингвистичких подисциплина: лексикологије, морфосинтаксе, семантичке синтаксе, и синтаксичке теорије зависности пре свега. Захваљујући таквом приступу тема је врло детаљно и критеријално осветљена, тако да представља допринос не само српској синтакси, него и

тепорији синтаксе уопште. Између великог броја нових научних резултата и увида, као најбитнији могу се издвојити следећи.

а) Ауторка је прецизно одредила само значење термина адвербијална допуна. Показала је да су то нужни чланови реченичног модела које уводе непрелазни глаголи којима је локационо, односно темпорално значење примарно или једино. Притом локациони глаголи у својој семантичкој структури имају архисему "налазити се", главну диференцијалну сему "место", и сему "живо" ("људско" или "животињско"), а темпорални глаголи који у својој семантичкој структури имају архисему "протезати се", главну диференцијалну сему "време", и сему "неживо" ("процес", "стање", "период"). Они се не могу реализовати без адвербијалних јединица локационе или темпоралне семантике којима се експлицира сема места, односно времена из њихове семантичке структуре, што оне могу захваљујући томе што се у њиховим семантичким структурама налазе исто семе места, односно времена. Ове адвербијалне јединице обавезне су у реченици, јер, на основу теста испуствости, оне нису испуствиве из ње будући да би реченица тако постала комуникативно непотпуна (нпр. *Он борави).

б) Дисертација, на основу речничког и богатог корпуса текстова из свих функционалних стилова, даје анализу свих локационих и темпоралних глагола који предодређују навођење адвербијалне допуне. Укупно су забележена 72 локациона глагола, а они су у дисертацији подељени на пет група, према статусу у групи и критеријуму деривације. У првој групи су, недеривирани, прототипни глагол *боравити*, као и *живети*, који су централни представници групе, а у наредне четири групе распоређени су деривирани глаголи, и перифернији, и то: у другу глаголи деривирани од глагола (нпр. *пребивати*), у трећу глаголи деривирани од именице са значењем место (нпр. *становати*), у четврту глаголи деривирани од именице са значењем време (нпр. *летовати*, *преноћити*), и у пету глагол деривиран од именице која означава особу (*гостовати*). Од темпоралних је анализиран глагол – *трајати*.

в) У дисертацији је дат попис и опис свих типова језичких јединица којима се изражавају адвербијалне локационе и временске допуне у српском језику: неклаузалне (прилози и прилошке синтагме, најчешће предлошко-падежним конструкције) и клаузалне. О адвербијалним локационим допунама локационих глагола ауторка доноси неколика битна закључака: када је та допуна исказана прилошком јединицом, њу чине незаменички прилози (нпр. *близу*, *јужно*, *напољу* итд.), којима се означава посредно лоцирање, или прилози заменичког порекла (нпр. *овде*, *тамо*, *негде*, *где* и др.); када је исказана зависном локационом клаузом, она може бити употребљена самостално или са корелативом; када је исказана предлошко-падежним конструкција, реч је, најчешће, о локативним предлошко-падежним конструкцијама, а забележене су и генитивне, инструменталне и акузативне.

Ништа незначајнији закључци нису, без обзира на само један изразито темпорални глагол који их уводи, ни о адвербијалним темпоралним допунама. Доказано је да адвербијалну темпоралну допуну када је исказана прилошком јединицом - чине прилози темпоралне семантике незаменичког порекла – *дању*, *стално*, *дуго*, *кратко* итд., и прилози заменичког порекла – *данас*, *колико*, *откако*, *докле* итд., а када је исказана падежним и предлошко-падежним јединицама, те партитивним и паукалним синтагмама у њиховом саставу су нужно именице темпоралне семантике (при чему је дат исцрпан опис свих поткатегорија тих именица).

г) С обзиром на критеријум функционалности стилске репартиције адвербијалних допуна, ова дисертација је показала да нема великих разлика у заступљености адвербијалне локационе и темпоралне допуне по функционалним стиловима, осим у административном стилу, где је мала фреквенција примера за адвербијалне локационе допуне условљена типом текстова и локационом семантиком глагола.

д) У дисертацији Јованке Милошевић дат је модел анализе који може бити образац описа свих осталих типова адвербијалних допуна (квантитативних и квалификативних), чиме би се попунило једно од празних поља у области морфосинтаксе и семантичке синтаксе. А тај модел је посебно битан због примене у лексикографској пракси, посебно у даљој изради Речника САНУ.

8. ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Промишљеним и теоријски чврсто утемељеном семантичко-синтаксичком методом кандидаткиња је дошла до читавог низа истински иновативних увида и закључака. Те је закључке у својој докторској дисертацији изложила прегледним и јасним метајезиком, примереним лексиколошкој и синтаксичко-семантичкој проблематици саме теме.

9. ПРЕДЛОГ

Све наведено недвосмислено показује да је Јованка Милошевић научно врло успешно обрадила захтевну тему о категорији адвербијалних допуна у српском језику. У својој докторској дисертацији Јованка Милошевић испољила је све врлине доброг лингвисте – врло добру кореспонденцију са обимном и теоријски и дисциплинарно разноврсном литературом, више него добро познавање и примену научне лингвистичке методологије на различитим нивоима анализе (синтаксичком, семантичком, стилистичком и лексичком), одличну примену и хијерархизацију различитих критеријума анализе, изражен смисао за интерференцију анализе и синтезе, и врло добру класификацију и опис обимног и функционалности стилски разнообразног корпуса.

Зато са задовољством предложимо Наставно-научном већу Филолошког факултета у Београду да докторску дисертацију Јованке Милошевић *Синтаксички и семантички статус адвербијалних допуна у српском језику* прихвати, и кандидаткињи одобри усмену одбрану рада пред комисијом која и потписује овај извештај.

Београд, 5. мај 2017. године

Чланови комисије:

Др Милош Ковачевић, редовни професор

Др Миланка Бабић, ванредни професор

Др Ивана Лазић Коњик, виши научни сарадник
